

Een gedeelte van de jury: van l.n.r. de heren de Caralt (Spanje), Kiebne (Duitsland), Rannikko (Finland), Jensen (Denemarken), de Wandeleer (België), Brusse (Nederland) en Bertogne (Luxemburg)

Het is zeker niet ten onrechte als we het UNICA-Congres, dat van 4 tot 11 oktober in Bad Ems werd gehouden, in de analen van de amateurfilmrij als het 'Congres van de Gezelligheid' zouden boekstaven!

Wat ons betreft was daar een speciale reden voor: in Bad Ems troffen we het grootste aantal Hollanders aan dat sedert jaren een UNICA-congres bezocht. Maar ook de andere omstandigheden werkten in alle opzichten mee. De organisatie was uitstekend in orde en voor zover er hier en daar iets haperde waren de congressisten daarvan zelf meestal de oorzaak. Het weer werkte in alle opzichten mee: als we in de donkere projectiezaal moesten zijn regende het, maar als we voor een boottocht op de Rijn of een bustocht in de omgeving aan moesten treden, scheen de zon om de feestelijke stemming

die het hele congres kenmerkte nog te versterken. De technische organisatie voor de projectie was in één woord af en verreweg het beste wat we in de laatste vier jaar op een UNICA-congres hebben gezien. Details daarvan vertel ik later nog wel. De enige wanklank werd dan ook in de vergadering van gedelegeerden gehoord, waar men elkaar naar aanleiding van de manier waarop de statutenwijziging door de voorzitter aan de orde werd gesteld op alles behalve zachtzinnige manier in de haren vloog. Gelukkig dat Rijn en Wijn niet alleen rijmen maar ook overigens uitstekend bij elkaar passen, zodat buiten de vier muren van de vergaderzaal bij iedere mogelijke en onmogelijke gelegenheid braaf broederschap werd gedronken om alle verdrietigheden zo vlug mogelijk te vergeten. Voor de Hollandse vertegenwoordiging behoorde

tot die verdrietige dingen ook het feit dat Nederland in het algemeen klassement allesbehalve goed uit de bus kwam en als 13e van de 15 deelnemende landen eindigde.

Hoe dat zo kwam? Daar is niet zo eenvoudig een antwoord op te geven en we zullen straks proberen de richting te vinden waarin de oplossing moet worden gezocht. Maar eerst de uitslagen.

Als eerste in het landenklassement eindigde Duitsland met 214,15 punten. Daarna volgden Frankrijk (192,47), Spanje (191,85), Finland (188,00), Zwitserland (185,08), Noorwegen (183,92), België (183,54), Oostenrijk (183,15), Italië (182,69), Argentinië (178,78), Engeland (177,23), Denemarken (172,77), Nederland (169,70), Polen (166,43) en Luxemburg zonder puntenwaardering omdat het niet in ieder der drie categorieën tenminste één film had ingezonden.

Nederland werd vertegenwoordigd door de volgende films (achter iedere film komt eerst het aantal punten dat door de jury aan de film werd toegekend, daarna het hoogste en laagste aantal punten in de betreffende categorie door anderen behaald en tenslotte het rangnummer met het totaal aantal ingezonden films in de betreffende categorie):

het Unica congres 1958 te Bad Ems

CATEGORIE A, speelfilms:

„Het Bezoek” (P. T. Moolenaar) 57,31 - 76,85 - 51,38 - 13e uit 18
 „Strijd” (Groep de Kinkelder) 56,92 15e uit 18

CATEGORIE B, genrefilms:

„Doedeldiedol” (A. J. Hendriks) 61,62 - 75,62 - 29,00 - 11e uit 21

CATEGORIE C, documentaire films:

„Zomer in Zwitserland” (J. Pieëte) 50,77 - 72,54 - 42,31 - 15e uit 18

ANGERS 1955

Speelfilm: „Het Touw”	63,73	8e uit 20
Genre: „De Brief”	59,61	12e uit 17
Documentaire: „Kringloop der Seizoenen”	<u>60,36</u>	8e uit 14
Totaal Nederland:	184,00	8e uit 15
Aantal punten van het winnende land:	213,82.	

ZURICH 1956

Speelfilm: „De Kampioen”	67,87	8e uit 18
Genre: „The man with the Dogface”	50,27	16e uit 17
Documentaire: „Om de Eerste Groene”	<u>45,87</u>	20e uit 23
Totaal Nederland:	164,01	12e uit 19
Aantal punten van het winnende land:	216,84.	

ROME 1957

Speelfilm: „Magie”	59,23	12e uit 25
Genre: „De Zee en het Land”	58,38	11e uit 18
Documentaire: „Eilanden Expresse”	<u>58,69</u>	13e uit 23
Totaal Nederland:	176,30	11e uit 19
Aantal punten van het winnende land:	207,49	

BAD EMS 1958

Speelfilm: „Het Bezoek”	57,31	13e uit 18
Genre: „Doedeldiedol”	61,62	11e uit 21
Documentaire: „Zomer in Zwitserland”	<u>50,77</u>	15e uit 18
Totaal Nederland:	169,70	13e uit 15
Aantal punten van het winnende land:	214,15	

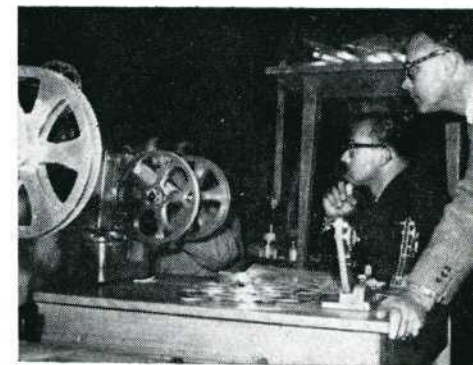

Uitwisseling van souvenirs

Staandev.l.n.r. Mevr. Metz, Mevr. Brusse en de heren Hendriks, Brusse en Metz, zittend br. Brusse Jr. en Mevr. Lauffer

Tijdens de projectie van Doedeldiedol

Volgens mijn bescheiden mening waren onze films dit jaar zeker niet minder dan het vorig jaar in Rome. Ik geloof zelfs dat we met dit programma in Rome verder waren gekomen dan toen het geval was.

Om ons geheugen een beetje op te frissen heb ik de resultaten van de vorige jaren nog eens bij elkaar gezocht. Ik moet bekennen dat ik lang op dit staatje heb gestudeerd

schilt. Maar met de 164 punten die we in Zürich haalden zouden we in Ems op de 15e (laatste!) plaats zijn gekomen terwijl dat in Zürich genoeg was voor de 12e uit 19! En toch had het winnende land in Zürich het hoogste aantal punten dat in de laatste vier jaar werd behaald, nl. 216,84. In die vier jaar kwam bij ons in de categorie speelfilms 'De Kampioen' het best voor de dag met 67,87 punten en was daarmee ook de film die in de laatste jaren voor Nederland het hoogste aantal punten binnenbracht. En dat terwijl de film zonder geluid werd vertoond!

Van de genrefilms deed 'Doedeldiedol' het het beste en bij de documentaires 'Kringloop der Seizoenen'.

Zonder aan de verdiensten van 'Kringloop der Seizoenen' iets af te doen kunnen we toch wel zeggen dat 'Zomer in Zwitserland' daar zeker niet voor onderdoet en dat het dus niet erg begrijpelijk is waar het grote puntenverschil vandaan komt. Het fraaie resultaat van 'De Kampioen' wordt ongetwijfeld verklaard door de humor van het geval, en het is misschien veelbetekenend dat 'Doedeldiedol' van de genrefilms die wij de laatste jaren naar de UNICA zonden de enige humoristische is.

En laat nu de beste documentaire van dit jaar ('Wither Shall She Wander....!' van Mrs. M. Partridge) óók een sterk humoristische inslag hebben! Maar nu we het er toch over hebben: De beste genrefilm in Ems ('Psychose' van de ook bij ons goed be-

kende Belgische filmer E. Wouters) was óók humoristisch.

Humor gevraagd

Betekent dat nu, dat we alles op alles moeten zetten om te proberen humoristische films naar de UNICA te sturen? Ik geloof dat dit wel iets te sterk uitgedrukt is, maar dat de internationale jury van de UNICA het hevige drama minder graag ziet dan een vrolijk luchtig geval, is wel duidelijk. Weliswaar is de beste film van het concours ('Das Letzte Konzert' van de Duitse filmers Rehage, Oswich, Vogelsang en Lenz) ditmaal een echt drama, maar numero 2 en 3 zijn puur kolder evenals no. 5. Dat 'Het Bezoek' van Moolenaar het hier dus beter deed dan 'Strijd' van de groep de Kinkelder is niet zo erg verwonderlijk. Humor is veel minder dan drama aan een bepaalde volksaard gebonden en wordt mits goed voorgedragen, door iedereen aan gevoeld zonder aan de intelligentie van de toeschouwers al te hoge eisen te stellen. En laten we niet vergeten dat in 1957 in Rome een humoristische speelfilm de eerste prijs haalde ('Kruispunt' van de Belg P. Wils) evenals in Zürich in 1956 ('De Avonturen van het Andere Ik' van de Italiaanse groep Candiolo, Moreschi en Marinuzzi). Zelfs de ouderwetse 'slapstickcomedy' waarmee de Zwitsers dit jaar in het krijt traden ('Eerlijk duurt het langst' van A. Beuninger) slaagde erin met 68,77 punten de derde

Tussen de films door een partijtje kegelen.

met de bedoeling tot een bepaalde conclusie te kunnen komen. Dat is mij niet gelukt, er is wat je noemt geen peil op te trekken! Wél is duidelijk dat de rangorde van de films in de categoriën geen conclusie omtrent de einduitslag toelaat. Eén goede film (bijv. 'De Kampioen' in Zürich) kan de plaats in het landenklassement doorslaggevend beïnvloeden. Met 184 punten kwamen we in Angers op de 8e plaats, in Ems zouden we daarmee op de 6e plaats zijn gekomen, wat dus niet zo heel veel ver-

De beste Amateurfilmers uit Europa (vervolg)

plaats bij de speelfilms te bezetten. Dus alles bij elkaar toch wel een duidelijke vingerwijzing! Kleine technische en regie-fouten, ja zelfs uitgesproken zonden tegen de goede smaak worden in een komische film veel gauwer aanvaard dan in een speelfilm, vooral als deze de pretentie heeft de 'Grote Film' te willen navolgen. Jammer dat juist wij, blijkens de inzendingen voor de laatste NOVA-wedstrijd, weinig belangstelling voor humor in de film schijnen te bezitten. Ik hoop dat onze Hollandse filmers dit als een uitdaging zullen opvatten!

Aan de technische organisatie, die in Rome nogal veel te wensen overliet, heeft het ditmaal beslist niet gehaperd.

De projectie

Geprojecteerd werd in de grote schouwburgzaal van het Kurhaus. De achterste rijen stoelen waren weggenomen en tegen de achterwand van de zaal was een verhoogd podium op ca. 1,5 m boven de grond aangebracht, waar de apparatuur werd opgesteld. Aangezien dit podium over de volle breedte van de zaal liep en zeker drie meter diep was hadden de projectionisten geen gebrek aan ruimte! Het was

geheel met zware gordijnen omhangen, behalve een over de hele breedte lopende opening van tafelhoogte tot ca. 1,5 m daarboven. Het geluid van de projectoren werd daardoor geheel geabsorbeerd zonder dat een glaswand nodig was. Alle denkbare apparatuur was aanwezig, o.m. twee 16 mm projectoren van het Siemens tweeband systeem en 5 verschillende bandrecorders. De acht millimeter films werden geprojecteerd met een Paillard projector die voor deze gelegenheid van een opgevoerde lichtbron was voorzien.

Wordt vervolgd

De beelden waren prachtig helder bij een beeldbreedte van liefst $3\frac{1}{2}$ meter! De beeldbreedte voor de 16 mm film was 4 m. Het projectiedoek was een speciaal plastic bioscoopdoek dat naar alle zijden een uitstekende reflectie bleek te hebben zodat alle plaatsen, afgezien van de vertekening, wat lichtsterkte betreft even goed waren. Het was dan ook geen probleem om de 350 aanwezigen tot hun volle tevredenheid van de films te laten genieten. De kwaliteit van het geluid was boven iedere lof verheven en werd alleen overtroffen toen er als 'extra' een demonstra-

tie met stereofonische grammofoonplaten werd gegeven waarbij de toehoorders zich prompt in een concertzaal waanden en de solist met een daverend applaus bedankten! Dat de filmvertoningen zoveel belangstelling hadden, kwam doordat voor deze dagen speciale dagkaarten werden uitgegeven waardoor iedereen die om den of andere reden het hele congres niet meemaakte toch alle films kon zien. Daarvan werd vooral door veel Duitse amateurs die hun vakantie al achter de rug hadden geprofiteerd. Ook de technische kant van de gedelegeerdenvergadering

was prima in orde. Drie tolken zorgden dat alles in de drie voertalen, Frans, Duits en Engels werd vertaald, terwijl de spreker aan het woord was. Alle gedelegeerden hadden hoofdtelefoons en konden met een schakelaar de gewenste taal kiezen. De discussies werden daardoor aanmerkelijk bekort.

Een bekorting die bij vele gedelegeerden heel wat minder in de smaak viel werd geïntroduceerd door de manier waarop de voorzitter de op de agenda voorkomende zeer ingrijpende statutenwijziging aan de orde stelde. Na een korte inleiding door de voor-

zitter van het Directie-comité, de heer André Ingé uit Frankrijk, werd zonder de mogelijkheid van discussie open te stellen gevraagd wie ervoor en wie ertegen was. De meerderheid van de gedelegeerden was zo overbluft dat zij vergaten tegen te stemmen zodat de statutenwijziging met de hakken over de sloot de vereiste tweederde meerderheid kreeg. Toen men echter op deze manier ook andere zaken wilde gaan regelen kwamen de protesten los waarbij woorden als 'dictatuur' en 'georganiseerde sabotage' over en weer opgeld deden, wat de stemming natuurlijk niet verbeterde! Als resultaat van dit alles zal Engeland waarschijnlijk uit de UNICA treden, hoewel velen de indruk hadden dat Engeland om andere redenen er toch uit wilde en de incidenten als een welkome aanleiding gebruikte. Het zou te ver voeren om de details van deze zaken hier te gaan bespreken, maar vast staat wel dat de UNICA door de grote concurrentie van andere internationale amateurcongressen en -wedstrijden overspoeld dreigde te worden en door het ontbreken van een op de statuten gefundeerd gezags-orgaan tussen de congressen geen tegen-actie kon ontwikkelen. Nieuwe statuten waren dus wel degelijk dringend noodzakelijk, maar het was vooral de manier waarop deze werden doorgedrukt die de storm deed opsteken. Tenslotte kreeg de oppositie in zoverre haar zin dat tot 1 januari 1959 wijzigingen op de nu aangenomen statuten door elk land afzonderlijk kunnen

worden ingediend en op de eerstvolgende vergadering in Helsinki moeten worden behandeld. Volgens de nieuwe statuten is daar nl. de medewerking van vijf landen voor nodig, wat het wijzigen van de statuten praktisch onmogelijk maakt tenzij de wijziging door de directie wordt voorgesteld, die daartoe eveneens de macht heeft. En nu dus maar afwachten wat Helsinki ons zal brengen!

Intussen zijn we een beetje van de techniek afgedwaald, waar ik nog niet helemaal klaar mee was. Ik wilde nl. nog een paar aardige snuffjes vermelden die we hier ook zouden kunnen gebruiken. Voor iedere te projecteren film had men een lantaarnplaatje met de titel er op. Nadat een film was afgelopen verscheen de titel van de volgende film op het doek terwijl de projectie werd voorbereid. Werd een kleurenfilm vertoond dan veranderde de zwart-wit titel eerst in geel of rood en vloeiende dan over in de echte filmtitel zodra deze op het doek verscheen. Alles met behulp van een normale kleinbeeldprojector en een paar gekleurde foliën! Deze projector werd ook gebruikt om de toeschouwers mededeling te doen als er iets bijzonders aan de hand was. Voor iedere nood-situatie had men een lantaarnplaatje klaar, zodat het publiek steeds wist waar het aan toe was en de bij herhaald breken van een film wel eens opkomende ergernis door de humor van de plaatjes werd weggelachen. De illustratie spreekt voor zichzelf!

Vóórdat ik nu iets over de

ingezonden films ga vertellen wil ik toch nog even herhalen hoe gezellig het allemaal was. Het begon al bij het openingsdiner, waar iedereen zijn vrienden en bekenden uit vroegere jaren terugvond in de grote feestzaal van het Kurhaus, waar alle manifestaties plaatsvonden. De volgende dag, zondag, nam men ons mee voor een bustocht in de omgeving van Ems en genoten we van de prachtige herfsttinten. Dan twee dagen hard werken: maandag en dinsdag projecties van 's morgens halftien tot 's nachts twaalf uur met onderbrekingen voor lunch en diner. Daarna weer een echte feestdag: woensdag waren we de hele dag op de Rijn en voeren van Nieder-Lahnstein naar Rudesheim en Asmannshausen bij het prachtigste weer dat men zich maar voor kan stellen. Dan donderdag vergaderen: jury-vergadering en gedelegeerdenvergadering waarbij voor hen die daar niet bij hoefden te zijn allerlei uitstapjes werden georganiseerd. Ook vrijdag werd nog vergaderd door de jury om de prijzen te verdelen en 's avonds kwam dan het slot met diner, prijsuitreiking en bal, waar de toch wel een beetje teleurgestelde Hollandse delegatie het verdriet over de minder fraaie resultaten, althans tijdelijk, vlug weer vergat. Volgende maal beter!

De ingezonden films.

Aan de wedstrijd namen 58 films deel, terwijl er bovendien nog 4 films uit Tchecho-Slowakije buiten mededinging werden vertoond.

Hiervan waren zegge en schrijf-

ve 7 films op 8 mm, de rest 16 mm. Van de 58 waren 19 speelfilms (17 zwart-wit, 2 kleur), 21 genrefilms (6 zwart-wit, 15 kleur) en 18 documentaires (2 zwart-wit, 16 kleur). In totaal dus 25 zwart-wit en 33 kleur. Wel typisch dat bijna alle speelfilms zwart-wit waren!

De beste film van de wedstrijd (volgens de jury dan altijd!) was de (zwart-witte) 16 mm speelfilm **'Das letzte Konzert'** die door Duitsland was ingezonden. Zoals gewoonlijk waren over deze beslissing de meningen erg verdeeld. De film had ook in de Duitse Nationale Wedstrijd de eerste prijs gehaald en daar was iedereen het er dus wel mee eens. De Engelsen waren het er helemaal nièt mee eens!

Ik geloof dat ik in het bovenstaande een weliswaar niet compleet maar toch het belangrijkste omvattend beeld van het jongste UNICA-congres annex -wedstrijd heb gegeven. De lezer zou nog kunnen vragen of ik het met de uitspraak van de jury eens was. Het antwoord moet dan luiden: soms wel en soms niet!, wat uiteraard voor de vrager onbevredigend moet klinken. Wèl kan gezegd worden dat de huidige manier van samenstellen van de jury steeds meer onbevredigend lijkt. Steeds duidelijker blijkt dat de jury te groot en helaas in sommige gevallen te

ondeskundig is om de filmische kwaliteiten van het vertoonde werk recht te doen wedervaren. Bovendien is de vorming van bepaalde groepen niet uitgesloten die door met elkaar over de films te spreken de einduitslag vergaand kunnen beïnvloeden. Ik zeg dat niet omdat ik tegen discussie over het getoonde bezwaar heb, maar omdat onderlinge discussie van kleine groepen uit een grote jury zonder dat de andere juryleden daarin worden betrokken toch wel bijzonder ongewenst moet worden geacht. Het is echter het onvermijdelijk gevolg van het feit dat niet film voor film door de hele jury kan worden besproken omdat

daarvoor de tijd ontbreekt. Daarom lijkt mij op den duur een kleinere jury bestaande uit personen die niet vanwege hun nationaliteit worden gekozen maar omdat zij geacht mogen worden verstand van de filmmerij te hebben de enige goede oplossing. Ik geloof dat de uitspraak van een dergelijke jury het rechtsgevoel, maar bovenal de filmische kwaliteiten veel beter recht zou doen wedervaren dan nu het geval kan zijn.

Laten we hopen dat de nieuwe organisatoren die de UNICA thans heeft gekregen ook de mogelijkheid van een betere oplossing van het jury-probleem in zich bergt!

W. Brusse